

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 574/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Лидије Ђукић, чланова већа, са саветником суда Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Ј.М. из З., улица ..., коју заступа пуномоћник В.С., адвокат из Н.В., улица ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 25 У 18914/13 од 04.06.2015. године, уз учешће противне странке Високог савета судства, у предмету престанка дужности судије за прекршаје, у нејавној седници већа одржаној дана 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

Образложење

Ставом првим диспозитива побијане пресуде одбијена је тужба тужиље, Ј.М. из З., поднета против одлуке Високог савета судства, број 731-00-68/2012-01 од 17.09.2013. године, којом је одређено да тужиљи престаје дужност судије за прекршаје Општинског органа за прекршаје у Старој Пазови, 31.12.2009. године. Ставом другим диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву поднетом због повреде закона и повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари, подносилац наводи да је побијаном пресудом оцењена као правилна и на закону заснована одлука Високог савета судства од 17.09.2013. године, која је донета у извршењу пресуде Управног суда 7 У 1907/12 од 23.04.2013. године, и ако Високи савет судства том одлуком није на потпун начим утврдио чињенично стање. Истиче да је Управни суд одлучио у пуној јурисдикцији, а пошто је дошло до повреде закона и других прописа, те повреде правила поступка, која је могла бити од утицаја на решење ствари, то су испуњени услови да се поднесе захтев за преиспитивање судске одлуке. Указује на одлуку Уставног суда број I Уж 156/2014, која је објављена у „Службеном гласнику РС“ број 63/2015, а којом се утврђује да Закон о допуни Закона о судијама („Службеном гласнику РС“ број 121/12) није у сагласности са Уставом Републике Србије, уз позивање и на одлуку истог суда I Уж 1634/2010 од 22.12.2011. године, у којој је заузет став да судија не може трпети повреде

поступка, које је скривио орган, који је поступак спровео и за које судија не може да сноси никакву одговорност. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи, и побијану пресуду укине, те предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка, Високи савет судства је у одговору на захтев остао у свему при разлозима из своје одлуке број 731-00-68/2012-01 од 17.09.2013. године.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је, у складу са одредбама члана 99. став 2. Закона о судијама ("Службени гласник РС", бр. 116/08, 58/09 и 104/09), те одредбама члана 101. став 1. истог закона, оспореном одлуком, која је деклараторне природе, констатовано да тужиљи престаје дужност судије за прекршаје, по сили закона, из разлога што није изабрана и што је орган за прекршаје у којем је обављала дужност судије за прекршаје престао да постоји.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом су оцењена сва питања и околности, који су могли бити од утицаја на законитост оспорене одлуке и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, да је Управни суд одлучио у пуној јурисдикцији за које налази да су неосновани, будући да је Управни суд, одлучујући о тужби тужиље против одлуке Високог савета судства од 17.09.2013. године, оценио као правилну и на закону засновану ту одлуку, због чега је тужбу одбио. Такође овај суд налази да су без утицаја на одлуку овог суда наводи захтева, којима се указује на одлуке Уставног суда Републике Србије IУж 156/2014 и IУж 1634/2010, с обзиром да је одлуком Уставног суда IУж 156/2014 утврђено да Закон о допуни Закона о судијама, објављен у „Службеном гласнику РС“ број 121/12, није у сагласности са Уставом Републике Србије а подносиоцу захтева је престао дужност судије за прекршаје са даном 31.12.2009. године, значи пре доношења Закона о допуни Закона о судијама, за који је утврђено да није у сагласности са Уставом Републике Србије. Такође, одлуком Уставног суда IУж 1634/10 објављеној у „Службеном гласнику РС“ број 8/12 је утврђено да одредба члана 6. став 1. Закон о изменама и допунама Закона о судијама објављена у „Службеном гласнику РС“ број 101/10, у делу који гласи: “односно постојања разлога који указују на повреду поступка у доношењу одлуке о избору или предлогу за избор појединог судије“, није у сагласности са Уставом и потврђеним међународним уговором, а и ова одлука је донета после престанка

дужности судије за прекршаје подносицу захтева, применом наведеног Закона о судијама.

Са изнетих разлога, налазећи да ни остали наводи захтева нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 28.01.2016. године, Узп 574/2015

Записничар,
Весна Карановић, с.р.

Председник већа – судија,
Олга Ђуричић, с.р.